

Jan Kuntur
Vallomás

Magyarország elnyelt mint Jónást a cet
milyen az prédikálni a köveknek
melyek tisztelettudóan emelkednek agyad főterén

Európa otthonos gyomra
A szerelemléd sárga bolyha a dél izzadt melegében
A lepedőmre arany óriáskígyóként bekúszó reggeli fény
A varázsgömb a sápadt bőr felett
a Klint-reprodukcióról

A zöld hideg meg boszorkány lőtte derekam fölött
zavar hogy elmerüljek a levélkupac zöld hűvösében
e kék meridiánban amely behálózta
a fekete kő szívdobogását
amely golyákat és kányákat ment
a sztyep vulkanikus krátere fölött

Az egyedüllétben mint a borostyánban
szárazság van és túlságos nyugalom
hiányzik a levegő és vakít a fény
s az egész világ illetlenül narancsszín
mint azok a félig megrohadt hangya marta őszibarackok
amiket az itteni autószerelő
ujja fenyegetése és helytelenítő morgása közepette
kotortam ki a sárból

Ez az ország a rothadó szőnyegeké gyümölcsből
gyepeken és útszéleken
haldokolnak a közönyös megcsömörlött lábak alatt
imádlak megható bizonytalanságodért önmagadban
állandó kapkodó aggodalmadért
hosszú ingadozásodért hogy a két felkínáltból az egy helyeset válaszd
bőkezűségedért és nagylelkűségedért
becsvágyadért érzékenységedért és sebezhetőségedért

Csak lenne több jó terhelés lábamnak
hogy megadná a közeledést ahhoz
ami még nincs megfejtve
mi rejtvé van a fürkész tekintet elől
a hűvös lomb kupacában

Árpád

(895-896)

1.

A jövő szürkemarhái
a zöld hegyszorosokon át nyugatra mennek
veres nyom húzódik utánuk
kik felszúrták
hosszú hegyes szarvaikra
a menekülő napot

Kényszerű vándorlásaink fehér ruháját
a mellén s a hátán
telefröcskölte
ez a szüntelen szivárgó napvér
melyben összekeveredett
az egy céllal egybefűzött hét törzs is
meg mind a többi is
az októl az okozatig
kiknél ott vannak eldobott kulcsaink is
meg azok is miket majd összeszorított ökölből kell kiszakítani
bármilyen áron

A hosszú út alatt ez a veres keserédes pempő
a bizonyosság és remény
kemény koszrétegévé sült össze
bőrpáncélhoz vált hasonlatossá
s nincs oly él mi széthasítani tudná

2

Hosszú hegyes bajszom
kapaszkodik és körbefonja a vonakodó vörös gömböt
húzza-vonja
mint engedetlen borjat
maga után
Nem mehet el most
a közös sorsot el nem kerülheti
Át kell változnia
akaratom szerint forgó sárga
hatalmas fa szekérkerékké
a megszokott helyeket elhagyóvá

Tengelyében szent szkíta keresztként feketéllik
 az acélsőrű ragadozó madár
 ő az én szárnyas őszám
 ki karmai közt a melle magasában viszi
 apám áldozat-lelkét
 mely egyetlen ezüstgyökérré olvadt össze
 anyám álomlátó szellemével

3.

A jövő szürkemarhái
 A hegyek behorpadnak rémisztó patáik dübörgése alatt
 Sisakomon sastoll sugara remeg
 árpakalász-csomó pedig harci övemen
 Hét csillag a folyókanyar fölött
 mint hét jelzőtűz
 az őrtornyok felett
 sikerünk jövendőli

A menekülés elszántsága s a kilátástalanság
 megfoszt a jelentől
 és háritó manővereitől
 ám közben egy célra összpontosít
 a célok céljára

A túlélés vágya
 s a továbbélésé bármi áron
 bármely akadály leküzdéséhez szül új erőt
 Mindent vagy semmit
 Az ismert legyőzhetetlentől való félelem sztereotípiája
 az abszolútumig mitologizálódik
 Ám közben rettenthetetlenségé alakul
 az egyelőre ismeretlen előtt

Az ismeretlen
 mely még nem érkezett megijeszteni
 s állandó nyomot hagyni a tudatalattiban
 megadja magát a váratlanul rárontó hódító kénye-kedvére
 ki nem is oly rég még üldözött volt
 Csak nehogy késlekedjünk
 nehogy kihagyjuk a percet
 hogy elkapjuk a hosszú hegyes bajszánál
 vagy a szarvánál fogva

Így törlődik örökre a fölösleges megriasztott múlt
és birtokunkba kerül a jelen
az új Szülőhaza
bármilyen abszurdul is hangzik

Szülőhaza a magabiztos
jövendő nemzedékeknek

4.
Ám a szerzés valakinek mindig vesztes lesz
más ezrek ezreinek
kik eltűnésre és beolvadásra ítéltettek
„A mohó nyilaktól ments meg Uram minket”

Nem
nem lehet új Szülőhazát szerezni a jelenben
az mindig abban a folyókanyarban marad
ahová világrajöveleled ladikja hozott
Abban a susnyásban nádasban
amelyre utolsó pillanatodban emlékezel
a magasból a fekete ragadozó szárnyai alól szemlélve
a jövő szürkemarháit
nagy folyó mellett hevernek halmos síkság közepette
a menekvő nap hosszú hegyes szarvukra szúrva
félálomban csöndesen kérődznek
rágóznak
mások már idegen céljain és törekvésein

Vándor Anna fordításai

Jan Kuntur (1970) két éve Budapesten él s dolgozó permi orosz költő. 2013-ban a Napkút kiadónál jelent meg magyarul *A perem-lét* könyve című kötete, amely válogatás addigi verseiből és prózájából. Mostani választásunk magyarországi életének gazdag költői terméséből nyújt ízelítőt.